

Passat i present de Camps: el 2003, durant un acte a Santa Pola, Zaplana –com ja havia fet a Altea un mes abans– va restar-li protagonisme. Enguany, a

No cobejaràs la casa del proïsme

El primer dia del nou curs polític, mentre el president Alberto Fabra atenia els mitjans de comunicació després de les trobades que havia tingut amb els tres portaveus de l'oposició a les Corts, la vice-presidenta del Consell, Paula Sánchez de León –que Francisco Camps volia com a successora– no s'estava d'enviar missatges de text pel seu telèfon mòbil. Mentre Fabra informava a la premsa que seria l'encarregada de facilitar els contractes que la Generalitat va signar amb la trama *Gürtel*, els mateixos que Camps ha guardat amb pany i forrellat, ella s'ho mirava de lluny, entre els periodistes, neguitosa perquè ja passaven uns quants minuts de les dues. Mentre el cap del Consell parlava de transparència i de recuperar el bon nom de la màxima institució valenciana, en fi, Sánchez de León anhelava de retrobar-se amb el seu avalista i referent, aquell que va nomenar-la assessora, secretària autonòmica, consellera, consellera-portaveu i vice-presidenta única.

És un manament bíblic, però Francisco Camps no el practica. Al sopar del PPCV que obria el curs, va enfosquir la figura d'Alberto Fabra. Un menysteniment que ell patí per part d'Eduardo Zaplana i que va derivar en una guerra civil. Amb Fabra, a tot estirar, hi haurà una batalleta, i Paula Sánchez de León en serà una de les víctimes.

El nerviosisme era lògic, doblement lògic. Fabra acabava d'anunciar que PSPV-PSOE, Compromís i Esquerra Unida podien demanar-li què volgueren, que ella els ho posaria a l'abast amb celeritat. Quin paperot per a Sánchez de León, designada botxí oficial del campisme i amb taula reservada per a dinar amb Camps al Club de Tennis de València, a un quilòmetre d'allà.

Encara que el president havia demanat un sol interlocutor per cada grup de

l'oposició, a les entrevistes bilaterals que va tenir-hi va fer-se acompanyar de Sánchez de León... Per a prendre'n notes. Les comptades ocasions en què aquesta va mirar de dir res, Fabra va afanyar-se a interrompre-la, tot deixant clar qui mana ara. I és que no han faltat veus que destaquen la tasca fiscalitzadora de la vice-presidenta, la seua funció de guardiana de les essències campistes. Com si la número dos tutelara el número u, vaja.

Benicàssim, ell ha actuat igual amb Fabra.

Al dinar en qüestió, a què van assistir dues persones més, Sánchez de León va detallar a Camps, fil per randa, cada passa de Fabra. Amb tota la informació disponible, aquest va decidir aleshores d'acudir l'endemà, 2 de setembre, al sopar amb què el PPCV celebrava l'inici del nou curs polític. L'ex-president, per tant, no va comunicar-hi l'assistència fins escasses hores abans que començara l'acte, enguany celebrat a Benicàssim (Plana Alta), la població on estiuja Fabra. Una elecció gens casual, amb què també mira de marcar distàncies amb els seus predecessors, atès que tant Camps com Eduardo Zaplana escollien municipis del sud del país o de Múrcia, quan el sopar es feia conjuntament amb els populars veïns.

Canvi de plans. Com no podia ser d'una altra manera, la presència de qui ha presidit la Generalitat els darrers vuit anys implicava un canvi de plans. No sols perquè aigualia la festa de Fabra i perquè calia encabir-lo amb la seua dona a la taula principal, sinó –sobretot– perquè Camps volia adreçar-se als militants que havien fet mans i mànigues per comprar una de les 1.500 entrades a l'esdeveniment. Quin discurs faria? Parlaria de passat, present

o futur? Tot plegat, una gran incògnita que va quedar resolta així que l'ex-president va lloar la figura del seu successor, sí, però com a excusa per a parlar de si mateix, de la seua situació. Va insistir, tal com ha fet des que el jutge José Flors va encausar-lo pel *cas dels vestits*, que es tracta d'una causa “falsa i injusta”, per bé que el 20 de juliol va ser a un pas de declarar-se'n culpable, una conformitat que van ratificar dos dels quatre implicats en el procés.

La presència de Camps a Benicàssim va distreure els focus de qui havia de ser el gran protagonista de la nit, però malgrat tot Alberto Fabra no sembla empetitir-se. Ans al contrari, dilluns de la setmana passada, 60 hores després del sopar-miting, el nou president afirmava davant les càmeres de TVE que, durant la seua acció de govern, “Camps va equivocar-se en alguna cosa”, cosa que va menar a una situació “insostenible”. De la seua banda, Alfonso Rus, president provincial del partit i de la Diputació de València, es mostrava taxatiu a Levante TV en resposta a una pregunta sobre la presència de Camps a Benicàssim: “No vaig entendre la decisió de Paco, aquella era la festa de Fabra”, deia qui al juliol va sentir-se “menystingut” en assabentar-se “per la premsa” de la dimissió de Camps i de la substitució per Fabra.

Però, sense dubte, qui més clarament ha evidenciat el seu disgust amb l'actuació de Camps és el seu amic de la joventut Esteban González Pons, vice-secretari de comunicació del PP. Ell era la persona enviada per la direcció estatal al sopar de Fabra, i el seu discurs va ser nonat. En veure que Camps hi assistia i que robava protagonisme al nou president, Pons va pensar que el seu silenci era l'arma més feridora, sobretot quan tothom sabia que hi interviendria. Companys de departament a la primera legislatura de Camps, Sánchez de León i González Pons han acabat enfrontats per l'actitud de l'ex-president. Curiosament, l'amistat amb ella –més recent– s'ha demostrat molt més sòlida que no la que mantenia amb ell.

Un 'remake' impossible. El 29 d'agost del 2003, a Altea (Marina Baixa), un Zaplana ministre va aixafar la primera festa d'inici de curs de Camps, que acabava d'estrenar-se al càrrec

però que va intervenir en penúltim lloc, abans que l'ex-president. Aquella no fou sinó una de les moltes ocasions en què Zaplana va mirar de sotjar Camps, com si d'alguna manera guiara la seua trajectòria. Aquest va fer-se fort –tot i que va anar d'un pèl, que no presentara la dimissió– i va imposar el seu control sobre la formació després d'una lluita interna èpica. El seu primer any a Palau, de fet, el president del PPCV va continuar essent Zaplana.

En dimitir aquest juliol, Camps va haver de cedir el càrrec de president del partit a Fabra, una decisió imposada per Mariano Rajoy, temorós de reeditar la bicefàlia del passat. Amb tot, a Benicàssim, Camps, “un militant de base”, va fer saber que és a la disposició del partit “per a tot allò que calga”. El seu problema és que ha caigut en desgràcia: els comensals van aplaudir-lo, és clar, però amb Fabra van aixecar-se i van exhibir molta més efusió. Fet i fet, mentre Zaplana se'n va anar per la porta gran, ell ha marxat després d'un episodi rocambolesc, resumible en el famós –per boig– 20 de juliol passat.

Internament, una de les grans virtuts de Fabra ha estat caure simpàtic als zaplanistes, en decadència però que encara controlen la direcció alacantina, la que té més militants. Van assistir a la investidura i al sopar de Benicàssim, una cosa impensable amb Camps.

Apaivagats els ànims a Alacant i amb el suport absolut de Castelló, l'acostament de Rus a Fabra –el president provincial ha deixat clar que un retorn de Camps a la primera línia política seria a l'àmbit estatal, no al valencià– garanteix calma plena al cap del Consell, que actua igual tant a casa com a fora: amb un casc blau al cap, mira de posar roses a la boca de les pistoles.

En passar els comicis del 20 de novembre, la maniobrabilitat de Fabra serà encara major. Ara ha volgut evitar les petites convulsions que provocaria remodelar el Consell heretat de Camps, però els canvis són inevitables a mitjà termini. El nou president vol un equip de confiança, sense talps ni dissidents. Paula Sánchez de León, que va veure's asseguda al seient de presidenta de la Generalitat, potser recuperarà aleshores la plaça docent a la universitat.

Victor Maceda